

Dviračiu į mėnulį

Miauksius – tai katinas, o Viauksius – šuo. Jiedu buvo draugai ir gyveno dangaus žydrumo namelyje ant kalvos. Spalvą, žinoma, išrinko Miauksius. Mat jis labai mėgo dangų. Ir baltus kamuolinius debesis, ir tamsius lietaus debesis, ir plonus plunksninius. Bet labiau už viską jam patiko mėnulis ir mėnesienos takas, atspindintis tvenkinį kalvos papėdėje.

– Mėnulis toks gražus. Jeigu aš galėčiau nukeliauti į mėnulį, daugiau nieko gyvenime nenorėčiau, – dūsavo Miauksius.

Viauksius nieko neatsakė. Mat jis jau miegojo, nes buvo pavargęs po dienos darbų.

Viauksius sapnavo savo daržą. Jis mėgo dirvos kvapą, žaliuojančias pievas ir dumblinus kaimo kelius. Jam patiko saulėtekis ir naujos dienos kvapai. Jis kasdien kasdavo daržą, kaupdavo bulvių vagas ir vakarais būdavo visas purvinas ir dulkinas. Miauksius neleisdavo jam nešti purvo į namus, tad tekdavo nusiprausti tvenkinyje. Tačiau Viauksius nemėgo praustis, tiesiog negalėjo pakęsti vandens. Taigi tik klusniai nueidavo prie tvenkinio ir drebėdamas žiūrėdavo į tamsų

vandenį, nekišdamas į jį netgi letenos galiuko, paskui grįždavo atgal toks pats murzinas, koks ir išėjo.

– Nepasidariau nė kiek švaresnis, – urgzdavo Viauksius.

– Tu nė nesušlapai, – sakydavo Miauksius.

– Vanduo buvo sausas, – šnipšteldavo Viauksius ir miegui susirangydavo savo dėžėje.

O laikas bėgo.

– Aš noriu dviračio, – vieną rytą pareiškė Miauksius.

– Tikrai? – ištarė Viauksius.

Jis buvo pripratęs, kad Miauksius nuolat apie ką nors svajoja. Tai apie rožines sūpuokles, tai apie valtį su geltona bure.

Kadaise Miauksius svajojo apie muzikinę dėžutę.

– Jeigu aš gaučiau muzikinę dėžutę, daugiau nieko gyvenime nenorėčiau. Aš netgi tapčiau tau geresniu draugu. Gročiau vakarais savo muzikine dėžute, ir mudu galėtume gyventi sau laimingi iki gyvenimo pabaigos, – žadėjo Miauksius.

Viauksius surinko visas savo santaupas, nupirko muzikinę dėžutę ir gimimo dieną pradžiugino savo draugą. Gavęs muzikinę dėžutę Miauksius pasuko rankenėlę vieną kartą.

– Ji puiki, bet ne visai tokia, kokią įsivaizdavau, – pasakė ir padėjo dėžutę ant palangės.

Čia ji taip ir stovi ligi šiolei.

Taigi Viauksius per daug nesuko galvos dėl Miauksiaus svajonės apie dviratį. Jis pats apie nieką nesvajojo. Viauksiui užteko kapstyti, kasti ir rausti žemę. To buvo visiškai gana.

Tačiau Miauksius neatlyžo.

– Jeigu aš turėčiau dviratį, numinčiau mėnesienos taku iki pat mėnulio, – pasakė su ilgesiu balse.

– Nenumintum iki mėnulio, – atsiliepė Viauksius.
– O aš įsibėgėčiau nuo kalvos, – laikėsi savo Miauksius.
– Neįmanoma dviračiu važiuoti mėnesienos taku, – suabe-
jojo sumanymu Viauksius.

– O ar tu kada nors bandei? – paklausė Miauksius.
– Tu netgi nemoki važiuoti dviračiu. – Ir Viauksius baigė
pokalbį.

– Išmokčiau, jeigu tik turėčiau dviratį, – toliau kalbėjo
Miauksius, bet Viauksius jau buvo nuėjęs dirbti.

Miauksius nepaliko Viauksiaus ramybėje visą dieną ir dar
kitą.

– Jeigu gaučiau dviratį, daugiau nieko gyvenime neprašyčiau, –
prisiėkinėjo Miauksius, kai Viauksius darže retino morkas.

– Jeigu nukeliaučiau į mėnulį, tapčiau geresniu katinu ir ge-
resniu draugu, – žadėjo Miauksius, kai Viauksius nešė į virtu-
vę malkas. – Mėnulyje tikriausiai nepaprastai gražu. Nuo jo
matyti visas Žemės rutulys ir šita kalva, ant kurios stovi mūsų
namelis. Pabuvojęs tenai, aš grįžčiau namo kaip laimingiausias
katinas pasaulyje ir pasakyčiau tau, jog mūsų namelis yra pats
gražiausias pasaulyje, ir daugiau man nieko nereikėtų. Nieka-
dos, niekad, – dūsavo Miauksius.

Viauksius toliau kamšė langus, mat po vasaros ateis ruduo,
tada žiema, ir pro juos koš vėjas.

Atėjus derliaus nuėmimo metui Viauksius iškasė bulves ir
morkas. Surinko nukritusius obuolius ir išvirė obuolienės. Iš
uogų išspaudė sultis, o javus sumalė į miltus. Dalį derliaus nu-
vežė parduoti į kaimo turgų.

Pardavęs paskutinį butelį sulčių, Viauksius pasijuto labai patenkintas. Jis gavo tiek pinigų, kad galėjo nusipirkti naują karutį, o galbūt netgi naują plūgą, kuriuo galėtų suarti dar didesnę lauką. Taip svajotojė Viauksius, bet tada pamatė dviratį. Šis buvo sidabrinis kaip mėnesienos takas, turėjo storus juodus ratus, žvilgantį skambutį ir buvo be proto brangus. Dviratis kainavo tiek pat, kiek plūgas, ir, žinoma, gerokai daugiau nei pats geriausias karutis.

Viauksius nupirko Miauksiui dviratį, pats nesuprasdamas kodėl, nes, aišku, netikėjo, jog kas nors galėtų užvažiuoti dviračiu ant mėnesienos tako. Tačiau tiesiog taip, nė nemirktelėjęs nusprendė paaukoti visus turguje uždirbtus pinigus dviračiui, kuriuo Miauksius ketino važiuoti į mėnulį.

– Jis, mat, dviračiu – į mėnulį. Che! Bus jam pamoka. Kad pūkštelės į tvenkinį! Katinas vis liepia man praustis, tai dabar pats pasimokys, – murmėjo Viauksius, vesdamasis dviratį namo.

Miauksius nepaprastai apsidžiaugė dviračiu. Jis visą mėnesį atkakliai mokėsi juo važinėti. Sėdėdamas kiemo sūpynėse Viauksius žiūrėjo, kaip Miauksius ant dviračio svirduliuoja pirmyn atgal. Kartais Miauksius atsitrenkdavo į daržinės sieną. Sykį įvažiavo į komposto krūvą už sklypo ribą žyminčių akmenų. Bet daugiausia laiko Miauksius tiesiog mėgindavo užsėsti ant dviračio. Vis bandydavo ir griūdavo, nespėjęs nė pedalo paminti.

Praėjus mėnesiui Miauksius jau buvo išmokęs negriūdamas apvažiuoti ratu sūpuokles kieme.

– Šiąnakt bus pilnatis, – pranešė Miauksius.

Viauksius nieko neatsakė, tik linktelėjo.